

ALICE OP HET EILAND

Daniel Sánchez Arévalo is schrijver en regisseur. Hij begon als scenarioschrijver voor diverse tv-series. Een Fullbright Scholarship bracht hem naar Columbia University in New York en daar begon zijn loopbaan als regisseur. Twintig korte films, vier bioscoopfilms, en vele prijzen en nominaties verder schreef hij zijn debuutroman *Alice op het eiland* en bracht het prompt tot finalist voor de Premio Planeta, een van de grootste literaire prijzen in Spanje.

DANIEL SÁNCHEZ ARÉVALO

ALICE OP
HET EILAND

ROMAN

Vertaald uit het Spaans door Elvira Veenings

MERIDIAAN
UITGEVERS

2021

Eerste druk juni 2021

© 2015 Daniel Sánchez Arévalo

© 2021 Nederlandse vertaling Elvira Veenings

Oorspronkelijke titel *La isla de Alice*

Oorspronkelijke uitgave Editorial Planeta, s.A.

Omslagontwerp Pim Hoogeveen, Take Cover Design

Omslagbeeld Shutterstock

Auteursfoto omslag © Getty Images

Auteursfoto © Quim Gutiérrez

Typografie Wim ten Brinke

Drukkerij Wilco

ISBN 978 94 93169 15 9

NUR 302

www.meridiaanuitgevers.com

 @meridiaanuitgevers

 @meridiaanboeken

 @MeridiaanBoeken

LinkedIn Meridiaan Uitgevers

GRATIS E-BOOK

Bij aankoop van deze uitgave stelt Meridiaan Uitgevers gratis de e-bookversie beschikbaar; twee boeken voor de prijs van één dus. Wij vinden dat je overal moet kunnen (verder)lezen, of dat nu op papier is of digitaal of een combinatie van beide. Net wat je zelf prettig vindt in het gebruik.

Je kunt je gratis e-book ophalen via <https://www.meridiaanuitgevers.com/gratis-e-book>. Hiervoor heb je de unieke code nodig die je op deze pagina gedrukt ziet.

Voor mijn moeder, mijn zus
en alle andere vrouwen die me hebben geleerd
het leven te schrijven

DEEL EEN

Moby Dick

Het staat op geen enkele kaart; dat is met een waar paradijs nooit het geval.

De waarheid wordt door niets beperkt.

Er bestaan zekere vreemde periodes en gelegenheden in deze vreemde warboel die wij leven noemen, als een mens de ganse schepping als een practical joke beschouwt, al bespeurt hij de geestigheid ervan maar in bescheiden mate, en doet meer dan alleen maar vermoeden dat de grap ten koste van niemand anders gaat dan van hemzelf.

HERMAN MELVILLE, *Moby Dick* (1851)

DAG O

Het is best mogelijk dat dag o niet op de kalender voorkomt, maar in het leven bestaat hij wel degelijk. Mijn dag o was de dag waarop Chris doodging. Ik heb even getwijfeld of mijn dag o misschien de dag was waarop ik naar het eiland verhuisde, maar uiteindelijk vond ik de dood ingrijpender dan een verhuizing.

Toen de telefoon ging, wist ik dat hij het was. Ik zat in een schuimbad, aangevuld met twee eetlepels olijfolie en een groot glas volle melk – een huismiddeltje tegen de striae op mijn enorme buik – en at een bak ijs met stukjes echte Belgische chocola. Ik deed geen moeite om uit bad te komen en zijn telefoontje aan te nemen. Ik hoopte alleen dat Olivia niet wakker zou worden, want het was een hele strijd geweest om haar in slaap te krijgen en dit was mijn momentje voor mezelf. Dat zou Chris heus wel begrijpen.

Ik stapte pas uit bad toen ik de hele bak ijs had leeggegeten. Ik droogde me af, smeerde mijn borst, buik en billen in met amandelcrème en luisterde zijn bericht af op de voicemail:

‘Hallo, lieverd. We zijn net klaar. Ik had voor het eten thuis willen zijn, maar de klant stond erop om een hapje te gaan eten in een eetcafé even buiten Yale. Ik rij nu naar huis... denk dat ik rond een uur of twaalf thuis ben. Je hoeft niet voor me op te blijven. Kusjes, ik hou van je.’

Ik belde niet terug, maar stuurde een berichtje:

Ik zat me net vol te proppen met ijs toen je belde, in bad nog wel. Noem me alsjeblieft geen dikkerdje meer,

dat ligt te gevoelig. Goede reis terug, lieverd. We wachten hier op je, alle drie. HVJ

Twee uur later rinkelde de telefoon opnieuw. Of eigenlijk rinkelde hij niet, want ik had het geluid uitgezet. Hij trilde alleen en het scherm lichtte op. Ik schrok niet toen ik zag dat het Chris was, want hij belde me wel vaker als hij 's nachts moest rijden, om wakker te blijven. Ik vond het altijd wel gezellig en die korte onderbrekingen van mijn slaap stoorden me totaal niet. Ze voerden me terug naar mijn tienertijd, toen ik onze draadloze huistelefoon en hij die van hem mee naar bed nam en we de hele nacht lagen te kletsen. Dat was toen onze manier van samen slapen.

‘Hoi, lieverd, waar zit je?’ vroeg ik half slapend.

‘Goedenavond,’ klonk een vrouwenstem. En ja, toen schrok ik wel. Ik keek naar het scherm van mijn mobiel-tje. Chris. Er klonk een hoop herrie door de telefoon. Snelwegherrie.

‘Spreek ik met Alice Williams?’

‘Eh... Ja, dat ben ik.’ Mijn handen begonnen te trillen.

‘Uw man heeft een verkeersongeval gehad. We zijn op weg naar het Lucasziekenhuis in New Bedford.’

‘Hoezo New Bedford?’

‘Spreek ik met de vrouw van Christopher Williams, woonachtig Hope Street 668, Providence?’

‘Ja...’

‘Hij is op Route 6 van de weg geraakt, ter hoogte van Marion.’

‘Marion? Waar ligt dat?’

‘Marion, Massachusetts. Ter hoogte van de rivier de Weweantic,’ voegde ze eraan toe, alsof het daar duidelijker van werd.

‘Sorry, ik begrijp niet wat u zegt.’ Ik deed mijn uiterste best om niet wakker te worden. Zolang ik sliep, was dit gesprek niet meer dan een nachtmerrie.

‘Ik zal het nogmaals uitleggen, mevrouw. Uw man heeft een verkeersongeval gehad, vijfendertig kilometer ten oosten van New Bedford. We brengen hem naar het Lucasziekenhuis in...’

‘Nee, dat moet een vergissing zijn,’ viel ik haar opgelucht in de rede. ‘Dat is onmogelijk. Mijn man is onderweg naar huis vanuit Yale.’

We woonden in Providence, Rhode Island. Yale ligt in New Haven, ongeveer honderdvijftig kilometer naar het westen. New Bedford ligt totaal de andere kant uit, richting het oosten. Ik wist toen niet precies hoe ver, alleen dat het ongeveer een uurtje met de auto was.

‘Mevrouw, ik heb zijn papieren gecheckt.’ Ze zei het geduldig, alsof ze begreep hoe moeilijk het was om zo’n bericht te verwerken. ‘Het betreft Christopher Williams.’

‘Mag ik hem spreken, alstublieft?’ mompelde ik radeeloos.

‘Hij is buiten bewustzijn. Uw man is er ernstig aan toe, mevrouw Williams. Het is van groot belang dat u zo snel mogelijk naar New Bedford komt. Lucasziekenhuis, New Bedford.’

Toen ik ophing keek ik instinctief hoe laat het was. Ik zag de digitale wekker op mijn nachtkastje verspringen van 00:01 naar 00:02. Het was 13 mei 2015.

Dertien. Mijn lievelingsgetal. Ik koos het steevast als rugnummer bij de teamsporten die ik beoefende. Het was het getal dat me rugdekking gaf. En aangezien niemand ooit dertien koos, zou alle geluk van dat getal helemaal alleen voor mij zijn. Maar op dat moment had dertien voor goed afgedaan als mijn geluksgetal.

Die dag, 13 mei 2015, werd dag 0 voor mij.

Na vijf minuten rijden, schijnbaar eindeloze uren, begon ik opnieuw van top tot teen te trillen en schoot er een whiplash van paniek door mijn lijf. Ik had Olivia alleen

thuisgelaten, alsof ik alleen maar even de krant uit de postbox ging halen. Vol gewetenswroeging belde ik mijn ouders, biddend dat mijn vader zou opnemen.

‘Wat is er aan de hand, kindje?’

Mijn moeder, geschrokken vanwege het tijdstip.

‘Mam, Chris heeft een auto-ongeluk gehad. Ze brengen hem naar het ziekenhuis.’

‘Lieve hemel, is het ernstig?’

‘Weet ik niet. Ik bel je zodra ik er ben. Maar mam, Olivia is alleen thuis. Stel dat ze wakker wordt en er is niemand? Wil je alsjeblieft naar haar toe gaan?’

‘Natuurlijk, lieverd, we gaan meteen. Ach gottegot, George, wakker worden, Chris heeft een ongeluk gehad. Waar is het gebeurd, kindje?’

Ik kon het onmogelijk uitleggen.

‘Vlak bij Yale.’

Ik haat ziekenhuizen. Zodra ik een stap over de drempel zet, word ik draaierig, en nu helemaal. Mijn benen dreigden het te begeven. Ik had geen idee hoe ik daar was gekomen. Er lag een troebel waas over mijn ogen. Ik lijd aan asthenofobie, een irrationele angst om flauw te vallen in het openbaar. Dat gebeurt vooral in stressvolle situaties, als ik het gevoel heb dat ik geen kant op kan, als ik omringd word door vreemden of in het middelpunt van de belangstelling sta. Elke combinatie van deze factoren is voldoende om me hartkloppingen, kippenvel, kortademigheid en een gevoel van blinde paniek te bezorgen.

Een verpleegkundige bracht me naar een wachtkamer op de intensivereafdeling.

‘U kunt hier wachten. De arts komt zo snel mogelijk naar u toe. Uw man wordt op dit moment geopereerd.’

Er stond een frisdrankautomaat. Ik had dringend behoefte aan suiker en cafeïne maar kreeg de kans niet om mijn portemonnee te pakken en een muntje te zoeken.

Mijn benen glipten onder me vandaan en ik ging van mijn stokje, op de seconde af op het moment dat op de overlijdensakte staat vermeld als het tijdstip van Chris' dood.

Ik kwam bij in een kamertje op de intensive care. In de ogen van de arts en de hoofdverpleegster lag zoveel vriendelijkheid, begrip en empathie dat ik wist dat Chris dood was. Even nadat ze dat hadden bevestigd, vroeg ik me af of ik onze dochter nu toch Ruby zou noemen, zoals hij dat zo graag wilde, of een naam zou kiezen die ik zelf mooier vond. Trucjes van de geest om te overleven. Onbenullige details waaraan je je vastklampt als de bodem onder je voeten wordt weggeslagen.

Ze hadden een infuus met zoutoplossing aangebracht en ik kreeg een kalmeringsmiddel toegediend. Anesthesie, van vitaal belang om de nachtmerrie van de dood onder ogen te kunnen zien. Was dat spul wel goed voor de baby? Nou ja... alles was waarschijnlijk beter dan dat ik hier ter plekke zou bevallen door de shock.

'De omstandigheden rond de dood van uw man zijn niet geheel duidelijk. De vermoedelijke oorzaak is hoofdletsel, veroorzaakt door de klap. De politie heeft ons echter laten weten dat de remsporen op het asfalt erop kunnen duiden dat uw man achter het stuur in slaap gevallen is of het bewustzijn heeft verloren en daardoor van de weg is geraakt. Er bestaat echter ook een mogelijkheid...' Hij zweeg om te overwegen of het wenselijk was om verder te speculeren over het onderwerp. 'Er zal autopsie plaatsvinden om de exacte doodsoorzaak te bepalen.'

Op dat moment begreep ik niet dat hij suggereerde dat Chris mogelijk zelfmoord had gepleegd.

'Hoelang duurt dat? Wanneer wordt hij overgebracht naar Providence?'

'Dat moeten we nog bespreken. U kunt intussen gebruikmaken van een zaaltje in het ziekenhuis, speciaal in-

gericht om familie en vrienden te ontvangen.' Toen hij zag dat ik niet reageerde, voegde hij eraan toe: 'Er is een psycholoog onderweg om u en uw familie bij te staan. Het spijt me, mevrouw Williams. Als u wilt, kunnen wij u in contact brengen met...'

'Nee, ik wil mijn man zo snel mogelijk thuis hebben.' Dat zei ik of dat dacht ik, dat weet ik niet precies. Ik wist maar één ding zeker: ja, natuurlijk! Natuurlijk zou ik onze dochter Ruby noemen.

De ochtend brak aan. Het effect van het kalmeringsmiddel begon uit te werken. Het was tijd om mijn ouders te bellen. Ik zou instorten, huilen en hun alles vertellen wat er was gebeurd. En tussen de snikken door zou ik zeggen dat het de hele tijd door mijn hoofd spookte dat hij misschien nog had geleefd als ik de telefoon had aangenomen. Dat ik niet wist wat Chris daar te zoeken had, op zo'n rare plek, dat hij tegen me had gelogen en dat ik zielsverdrietig was en doodsbang en dat het allemaal niet echt gebeurd was... dit kon toch niet waar zijn?

Ze hadden me gevraagd of ik het lichaam wilde identificeren en toen ik hem zag, dacht ik: Nee, dat is hem niet. Omdat hij het niet kon zijn, omdat Chris nooit tegen me gelogen had en als hij dat wel deed, om onbenullige dingetjes, had ik het altijd meteen door en dan keek hij me aan met die scheve grijns als een stout kind en juist daarom aanbad ik hem. Dus het lichaam dat ik had geïdentificeerd in het mortuarium was niet van Chris, het was een valse Chris. Niet mijn Chris. Dat kon niet. Nee, toch? Papa? Mama? Zeg dat het niet waar is!

Ik belde het nummer van mijn vaders mobiele telefoon. Mijn moeder nam op.

'Ja, mam, het is nogal ernstig... Ik weet het niet, ergens in de buurt van Yale, hij was onderweg naar huis... Mam, ik weet verder niets... nee, ik bel wel wanneer ik meer

weet... nee, je hoeft niet te komen. Nee, papa ook niet... Ik wil niet dat Olivia bang wordt. Blijven jullie alsjeblieft bij haar. Ik hou jullie op de hoogte... tot later.'

Nooit geweten dat ik zo goed kon liegen, want ik had het zelden hoeven doen. Waarom deed ik dat? Waarom bleef de waarheid in mijn keel steken? Ik kon niet eens zeggen dat Chris dood was. Ik had tijd nodig, denk ik. Tijd voor wat? Geen idee, ik wist alleen dat ik een uurtje of twee nodig had voor mezelf.

Hoe had ik toen kunnen weten dat ik veel meer tijd nodig zou hebben dan een uurtje, of zelfs een week of een maand? Het zou een kwestie van jaren worden.

DAG 2

15 mei 2015

Mijn man is dood en ik weet niet wie hij was, piekerde ik. De eerste keer dat ik naar hem lachte deed ik dat niet omdat hij zo knap, geestig of slim was, maar omdat ik het gevoel had dat ik hem al mijn hele leven kende. Alsof mijn korte leventje niets anders dan een leerproces was geweest om naar hem te kunnen lachen. En vanaf die eerste vluchtige glimlach in de gang op school wist ik dat hij bij mij hoorde en ik bij hem. Maar nu wist ik het niet meer. Wie was mijn man? Of, omdat ik al achttien jaar van zijn glimlach had gehouden en van de lach die hij bij mij had opgewekt: wie was ik?

Hallo, ik ben Alice Williams, ik ben drieëndertig jaar en ik zit in de gang van een uitvaartcentrum naar achtergrondmuziek van Dire Straits te luisteren.

Achtergrondmuziek? Heus waar? In een uitvaartcentrum? *Brothers in Arms* van Dire Straits, het allereerste album dat Chris als jochie had gekocht, bij een garageverkoop. Zijn lievelingsalbum. Hoe wisten ze dat? Ze draaiden 'So Far Away'. Wat toepasselijk, wat macaber. Wat bespottelijk. Maar wie had dat die mensen van het uit-

vaartcentrum verteld? Opeens besepte ik dat ik dat zelf had gedaan. 'Is er bepaalde muziek die u wilt laten horen tijdens de wake? We kunnen de achtergrondmuziek draaien die u zelf wilt,' had iemand vriendelijk gezegd. Ik weet niet meer wat ik heb geantwoord, maar kennelijk had ik het over Dire Straits gehad. Of zou Tricia dat hebben gedaan, Chris' zus? Ik had problemen met mijn geheugen. En als ik problemen zeg, bedoel ik daarmee dat ik alles vergat, behalve het enige wat ik wilde vergeten: dat ik op mijn drieëndertigste weduwe was geworden.

Iedereen was er. Mijn ouders, oma, ooms en tantes, neven en nichten, de ouders van Chris, zijn zus en andere familieleden, kennissen, collega's en onze wederzijdse en eigen vrienden, want we hadden het altijd belangrijk gevonden om onze eigen vriendenclubjes te behouden. Mijn volledige, tot voor kort ordelijke en overzichtelijke universum. Mijn zeepbel. Een zeepbel die uit elkaar was gespat met een nachtelijk telefoontje, waarna ik was ontwaakt in een vijandige, onbekende wereld waar ik niet wilde zijn.

Daarom had ik in amper twee dagen een nieuwe zeepbel gecreëerd, een crisisbubbel waarin ik in een soort winterslaap bewoog, waarin ik bestond zonder er te zijn. En al stonden al die mensen pal voor mijn neus, ik zag ze niet en ik hoorde ze niet. Ik wilde niet dat ze tegen me praatten, ze mochten me niet aanraken.

Ik begreep zelf niet waarom ik me niet wilde koesteren in hun troostende woorden, hun liefdevolle aanrakingen en oprecht gemeende omhelzingen, maar zo was het.

Dat van Chris had ik verzwegen, niemand wist dat hij niet was geweest waar hij behoorde te zijn. Schaamte, dat was het woord dat voortdurend door mijn hoofd spookte.

Olivia schoof dichterbij me toe onder 'Walk of Life'. Zij was de enige die de sleutel had van de in- en uitgang van mijn zeepbel. Zij, samen met Dire Straits.

'Mammie?'

'Ja, lieverd?'

'Waar is mijn cadeautje?'

'Welk cadeautje, schat?'

'Dat papa altijd voor me meebrengt als hij op reis is geweest.'

'Ik weet het niet, lieverd.'

'Heb je in de auto gekeken?'

'Nee, liefje, nog niet.'

'Is het mijn schuld dat hij dood is?'

'Hoe kom je daar nu bij, hartje?'

Hartje, liefje, schat, lieverd... hoe moest ik haar noemen om haar verlies te verzachten?

'Omdat hij misschien mijn cadeautje ging kopen. En toen is hij doodgedaan. Onderweg.'

'Nee, Oli, hij had het vast al voor je gekocht. Morgen ga ik in de auto kijken, goed?'

'Maar als het mijn schuld niet is, van wie dan wel?'

'Van niemand. Het is niemands schuld.'

'Maar... is het dan niet slecht?'

Ik keek haar verbluft aan.

'Als er iets slechts gebeurt, is het altijd iemands schuld. Dat zegt papa zelf.'

Nadat ik haar zo overtuigend mogelijk had uitgelegd dat het niemands schuld was, niet van haar grootouders of overgrootouders, de levenden of de doden, en ook niet van Tricia, van mij of van wie dan ook die we kenden of niet kenden, vroeg ze:

'Was het dan papa's schuld?'

'Nee, kindje, het was papa's schuld ook niet.'

'Waarom is papa's kist dicht? Ik wil hem zien.'

De kist was gesloten. Dat was mijn beslissing geweest, juist om Olivia te beschermen.

'Nee, Oli, het is beter zo.'

'Als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik papa.'

‘Dat is goed, zo kun je altijd aan hem blijven denken.’

‘Ik zie hem in de auto, dood. Er zijn allemaal stukjes uit zijn gezicht. Een oog en een heleboel tanden en nog veel meer. Hij bloedt heel erg. Ik durf mijn ogen niet meer dicht te doen, mammie.’

Ik had niet gedacht dat mijn hart in nog meer stukjes kon breken. Maar jawel hoor. Olivia was zes jaar en hoewel ze altijd een levendige fantasie had gehad en weleens heftig kon reageren, waren haar gedachten nog nooit zo ernstig op hol geslagen. Ik streekte over haar haar. Dat bracht haar meestal tot bedaren. Haar en mij. Ik vond het heerlijk om haar haar te strelen, dat net zo blond en fijn was als dat van Chris. Ze had het haar, de mond en de glimlach van haar vader geërfd; de groene ogen, de neus en de sproeten op haar wangen had ze van haar moeder. Het beste van ons allebei.

‘Als we thuis zijn, zal ik de foto’s voor je afdrukken van afgelopen zomer, toen we met ons drietjes in Alaska waren, goed?’

‘Dat helpt niet, mammie. Ik moet hem zien. In de kist.’

Ik keek haar aan en dacht: Wat is het toch een schrandere kind. Ze is vast hoogbegaafd. Ik moet een piano voor haar kopen, of een schaakspel. Meteen vandaag, want als zij later de eerste vrouwelijke schaakkampioen van de wereld wordt of in Carnegie Hall optreedt, kan ze in alle interviews zeggen: ‘Op de dag van de begrafenis van mijn vader kreeg ik van mijn moeder een piano / schaakspel cadeau. Dat is mijn redding geweest. Ik wil dit concert / dit wereldkampioenschap opdragen aan mijn overleden vader en aan mijn moeder, die me heeft geleerd verdriet om te zetten in kunst en passie.’ Mijn dochter beschikte over een verborgen talent en het was mijn taak om dat naar boven te halen. Die gedachte beurde me een heel klein beetje op.

Zonder iets te zeggen pakte ik haar handje en nam ik

haar mee naar de ruimte waar de gesloten kist van Chris stond.

Het eerste wat me opviel was dat het een geluiddichte ruimte was. Dat vond ik raar, want als je hier lag, was je toch dood. Hoewel, als ik moest gaan, zou ik ook geen herrie aan mijn kop willen. En het was er steenkoud, dat was dan wel weer logisch.

De eerste die in de gaten had dat we naar de kist waren gegaan was mijn moeder, die huilend met mijn tante Sally zat te praten. Ze stond op en klopte met haar knokkels op de glazen scheidingswand. Ik hoorde haar niet, maar zag haar lippen bewegen: 'Wat doen jullie daar, kindje? Doe dat nou niet.' Ik ging bij het glas staan en keek mijn moeder aan. Twee of drie seconden. Ze keek terug, wachtend tot ik iets zou zeggen, maar ik trok het gordijn dicht om Olivia en mijzelf wat privacy te gunnen.

Ik pakte een metalen prullenbak – wat moet een dode met een prullenbak? – zette hem op zijn kop en tilde Olivia erop, zodat ze in de kist kon kijken.

'Weet je het zeker, Oli?'

'Ja. Toe nou, mammie.'

Ik schoof het deksel open. Olivia begon onmiddellijk te glimlachen. Het was een glimlach die zo barstensvol leven zat dat ik zeker wist dat hij Chris uit de dood zou opwekken, dat hij overeind zou krabbelen en zou zeggen: 'Jezus, wat is het hier koud. Kom, we gaan naar huis.'

Uit de autopsie was gebleken dat het niet de klap van de botsing was die Chris fataal was geworden, zoals de politie al vermoedde. Chris had een hersenbloeding gehad en daardoor het bewustzijn verloren. Hij bleek aan een arterioveneuze malformatie te lijden. Een tijdbom in zijn hersenen die op het meest ongelegen moment was ontploft.

Hoe pijnlijk en kil die verklaring ook was, ik was er blij mee omdat daarmee het bewijs was geleverd dat Chris in

elk geval geen zelfmoord had gepleegd. De afwezigheid van remsporen op het wegdek had verdenking gewekt bij de politie en de expert van de levensverzekeringmaatschappij. Niet dat ik me zorgen maakte over een verzekeringsuitkering, het ging om iets anders: toen ik de politie en de schade-expert beledigd toesprak dat Chris een gelukkige, levenslustige man was die nooit een probleem uit de weg was gegaan, knaagde diep in mijn hart de twijfel. Voor het eerst in mijn leven twijfelde ik aan Chris.

Toen de doodsoorzaak eenmaal bepaald was, stond het ongeloof op mijn gezicht te lezen, want Chris had altijd reuze gezond geleefd. De lijkschouwer vertelde me dat dat er niets mee te maken had, het was een aangeboren aandoening. En erfelijk bovendien.

Vreemd. Niemand in zijn familie, en die kende ik van haver tot gort, was onder vergelijkbare omstandigheden overleden of had iets dergelijks gehad. En dat deed me voor de tweede keer aan hem twijfelen.

‘Wat is papa knap, hè?’

‘Heel knap.’

‘En hij ruikt lekker. Hij ruikt naar papa.’

Betty, mijn schoonmoeder, was bij ons langs geweest om zijn lievelingskostuum, stropdas, overhemd en schoenen op te halen en ze had ook zijn aftershave en deodorant meegenomen.

‘Het is net of hij slaapt.’

Olivia streelde Chris’ roze wang. Ze waren behoorlijk tekeergegaan met de make-up, waarschijnlijk om schrammen of blauwe plekken te maskeren.

‘Hij voelt erg koud. Waarom is het hier zo koud, mama?’

‘Dan blijft het lichaam langer goed.’

‘Net als hamburgers in de koelkast?’

‘Ja, zoiets.’

‘Gaan ze papa dan opeten?’

‘Nee, lieverd, natuurlijk niet.’

‘Ik vind jou liever dan papa. Als jij dood was, zou ik veel verdrietiger zijn. Echt heel veel verdrietiger...’ ze streek haar vader over zijn haar.

‘Kom, liefje, we gaan.’

Ik wilde de kist sluiten, maar Olivia hield me tegen.

‘Even wachten...’

Olivia sloot haar ogen om te zien of het beeld van haar vader in haar hoofd was veranderd. Even later opende ze haar ogen met een opgelucht gezicht.

‘Goed mammië, we kunnen weg.’

Een piano, dacht ik, ik koop een piano voor haar. Een schitterende vleugel, de beste van de hele wereld. Een piano die, zodra zij hem bespeelt, loskomt van de aarde en opstijgt naar de hemel om ons hier weg te halen, alle drie.

DAG 3 – 5

16 – 18 mei

’s Nachts liet ik mijn telefoon op het nachtkastje liggen. Ik hoopte dat hij zou bellen, dat ik die speciale ringtone zou horen: *As Long As You Love Me* van de Backstreet Boys. Een hitje uit 1998, toen hij in zijn eindexamenjaar zat en ik in de tweede klas. We vonden elkaar leuk, glimlachten schuchter als we elkaar tegenkwamen in de gang en veilig binnen onze eigen vriendengroepjes gluurden we naar elkaar in de refter, tot hij zijn vriend Troy naar mijn vriendin Suz stuurde om te zeggen dat hij op mij was, en ik op mijn beurt Suz terugstuurde naar Troy met de boodschap dat ik ook op hem was.

Vanaf die dag ging ik naar zijn tenniswedstrijden kijken, kwam hij naar mijn lacrossewedstrijden en op een dag, op een feestje bij zijn vriend Melvin toen diens ouders een weekendje weg waren, durfden we eindelijk met elkaar te praten. Drie uur later, na twaalf biertjes voor hem en zeven voor mij, dansten we dicht tegen elkaar aan, dronken

in alle opzichten, en kreeg ik mijn eerste kus op 'As Long As You Love Me,' waardoor we levenslang veroordeeld waren om van dat zwijmelliedje te houden.

De ochtend na de begrafenis werd ik wakker in het bedje van Olivia. Geen idee hoe ik daar was beland.

'Je hebt me geschopt,' zei ze eerder vrolijk dan boos.

'Dat was ik niet, dat was de baby.'

Olivia lachte. Zo te zien ging het goed met haar, geen nare gevolgen, geen trauma's.

Nog geen uur later, toen ik het ontbijt afruimde, kwam ze de keuken in, gehuld in haar knalroze donsjack.

'Waarom heb je je donsjack aan, Olivia? Daar is het veel te warm voor.'

'Nee, het is daar erg koud.'

'Daar? Wat bedoel je, Oli?'

'In de ijskast, bij papa. Gaan we naar hem toe?'

Nee, misschien ging het toch niet zo goed met haar.

Ik werd uitgeroepen tot 'docent van het jaar' op de school waar ik handenarbeid- en tekenles gaf, een onderscheiding waar ik jarenlang vurig naar had verlangd. De kinderen bepaalden zelf wie het werd en ik moet toegeven dat in de maand voorafgaande aan de stemronde alle leerkrachten een tikje aardiger en attenter waren dan in de rest van het jaar. We voerden een gezonde, nauwelijks te verhullen concurrentiestrijd waar we allemaal plezier in hadden, omdat die de leerlingen uiteindelijk ten goede kwam. Het ging niet zozeer om het winnen, maar niemand wilde als laatste eindigen. Niet dat de volledige resultaten van de stemming werden gepubliceerd. Nee, alleen de winnaar werd bekendgemaakt. Maar we wisten allemaal natuurlijk donders goed op welke plaats we geëindigd waren.

In de acht jaar dat ik er werkte was ik altijd bij de top drie geëindigd, maar de onvolprezen meester Buck, leraar natuurkunde, een kruising tussen Indiana Jones en Mac-

Gyver, was niet te verslaan. Hij verzon behendigheids-spelletjes om de kinderen onderzoek te laten doen en creëerde overal op het schoolterrein 'levensgevaarlijke situaties' om de wonderen der natuur uit te leggen. Zijn motto: 'Kijk niet naar het leven. Probeer het!'

Dus toen ik de onderscheiding kreeg, had ik me vereerd moeten voelen en zielsgelukkig moeten zijn. Maar nee, ik durfde te wedden dat ze me die alleen maar hadden gegeven om wat er was gebeurd. Hoewel er volgens de regels was gestemd, wist ik zeker dat het hele team, met koploper meester Buck voorop, unaniem had besloten de onderscheiding dit jaar aan mij toe te kennen.

Daar hing hij dan, de felbegeerde prijs, in onze woonkamer. Het was een ingelijst vel perkament met bovenaan de afbeelding van een rode appel op een studieboek, het onbetwiste symbool van het onderwijs en een eerbetoon aan Isaac Newton, met daarachter een schoolbord met een lachende foto van mij en het onderschrift: MEVROUW WILLIAMS. DOCENT VAN HET JAAR. De lijst was door mijn eigen leerlingen beschilderd met felle kleuren, die mijn sproeten, mijn groene ogen met de gele spikkels en mijn lange rode haar accentueerden. Ik had hem niet zelf aan de wand gehangen. Dat had mijn vader gedaan, in opdracht van mijn moeder. Hij hing er ineens toen ik thuis kwam na de begrafenisreceptie in Chris' ouderlijk huis. Het liefste had ik dat stomme ding kapotgetrapt en uit het raam gesmeten. Ik heb serieus overwogen om hem terug te geven. Om naar school te gaan en hem met een klap op de vergadertafel in de docentenkamer te zetten. 'Stop je verrekte medelijden maar in je...!' Maar nee, dat heb ik niet gedaan.

Preston, onze directeur, was zichtbaar verbaasd toen hij me in de docentenkamer zag zitten. Hij kwam altijd minstens een uur eerder dan de anderen op school, om te ge-

nieten van de rust en de stilte voor de komst van de horden schattige kleine duiveltjes, zoals hij ze noemde. 'En met die schattige kleine duiveltjes bedoel ik niet alleen de leerlingen,' voegde hij er altijd olijk aan toe.

'Alice, wat doe jij hier? Dat is heus niet nodig.' Hij zei het met omfloerste stem, alsof hij met elke lettergreep duidelijk wilde maken hoe erg hij het voor me vond en hoezeer hij met me meeleeftde. 'Heb je mijn mail niet ontvangen?'

Hij had me een e-mail gestuurd waarin hij nogmaals zijn diepste leedwezen uitte, hoewel hij ook naar de begrafenis was gekomen, een krans had gestuurd namens de school en een schitterend boeket naar mijn huis namens de familie Preston. Hij had me in alle toonaarden laten weten dat ik me voorlopig geen zorgen hoefde te maken over mijn lessen, dat het vooral belangrijk was om op krachten te komen voor het komende schooljaar.

'Jawel, die heb ik gekregen. Dank je wel, Nick, maar... ik heb Olivia naar school gebracht en ik wil liever gewoon lesgeven.'

'Alice, maak je geen zorgen. Wolf heeft je lessen overgenomen. Je bent zeven maanden zwanger, je had allang kunnen stoppen. Bovendien begint de grote vakantie over een maand.'

'We hadden afgesproken dat ik zou doorwerken zolang ik me goed voelde, het liefste tot de vakantie.'

'Ja, Alice, dat klopt. Maar voel je je goed? Eerlijk waar?'

Ik beet op mijn lip en probeerde mijn tranen te bedwingen. Hij was niet bezorgd om mij. Het enige wat hem stoorde was om elke dag tegen iemand aan te moeten kijken die onlangs haar man had verloren. Een hoogzwangere weduwe drukt een zware stempel op de opgewekte sfeer van een school. Met mij erbij konden ze niet ongestoord gezellig zijn, werd het lastig om ongedwongen te lachen bij een kop koffie in de docentenkamer en intussen commentaar te leveren op de resultaten van de sport-

wedstrijden. Nee, dat zou niet gaan, ze moesten allemaal bezorgd om die arme Alice heen draaien. ‘Ze is zo broos... een echte kunstenaar, hè... kunstenaars zijn altijd zo kwetsbaar.’ Wedden dat de directeur iets dergelijks tegen Wolf had gezegd toen hij hem had verzocht mijn klas over te nemen? Ik had zin om hem dat allemaal voor de voeten te werpen, maar ik durfde niet. Wie weet was ik inderdaad kwetsbaar en kon ik de confrontatie niet aan. Of misschien had ik last van rare hersenspinsels en zag ik dingen die er niet waren. Waarom twijfelde ik aan Prestons goede bedoelingen? Waarom wilde ik niet geloven dat hij zich oprecht zorgen maakte over mijn welzijn? Het was een attente, hartelijke man.

‘Na alles wat er is gebeurd, Alice, wil je werkelijk liever hier zijn?’

Preston had gelijk. Op dit moment was de school niet de plek waar ik zou moeten zijn. Maar thuis wilde ik ook niet zijn. De muren kwamen op me af, vooral als Olivia er niet was. Dus waar dan? Ik probeerde iets te verzinnen, een plek waar ik me wat beter zou voelen, een bezigheid die me zou helpen, een vriendin om mee te praten, te rouwen en zelfs te lachen, maar er kwam niets of niemand bij me op. Ik voelde me ontheemd en alleen.